

Roža Marija.

Na skali roža raste,
roža Marija, rajska Mati,
roža stoterih žalosti.

Materam našim so križali sine,
materam našim so srca prebodli
z meči stoterimi.

Roža Marija, glej zemljico našo,
žalostna poša so romarska,
tihe so pesmi priprošnjice.

Roža Marija, rajska Mati,
pomagaj nam v milosti svoji,
roža stoterih žalosti!

Roža Marija je solzo stočila,
roža Marija za našo srečo,
roža stoterega upanja.

France Bevk.

Mlade sanje.

Ali se nebeške zvezde nižajo,
ali gre name roj zlatih mušic?

Nebeška vrata se odpirajo
in meni raste dvoje perutnic
in dvigam se visoko pod nebó
in že slišim, kako nebeški petelini pojó.

Pridem do samih nebeških vrat —
pa se zapró in zlat ključ ko svetla luč
pred mano pada na zemljó
in meni peruti odpovedó
in strmoglavim za ključem v neskončni prepad
in mislim: o, kaj bo z menó — —

Ključ, ključ!

Joža Lovrenčič.

Sova premišljuje.

Na suhi rogovili zelene smreke
sova sedi,
zaprte ima veke
od jutra do noči
in molči, molči.

— Kdo, kdo
bi bil zadovoljen z menó,
kdaj, kdaj
pridem naj? —

Nagne se dan in smreka v tëmí,
kakor bi noge imela, izginja,
mimo okna neslišno sova leti,
obsedi nekje blizu in se oglasi,
ko da pod oknom zaškripala je že koščena stopinja.

Joža Lovrenčič.